

Безъ да чака отговоръ, минжлъ презъ рѣката, а между туй всичкитѣ хора които ги придружавали, по предварителна дадена заповѣдь, са съблѣкли и въ единъ мичъ са нахвърляли въ рѣката да са кхпять. Въ начало, на младия царъ са виждало досадно всичко туй, но изпослѣ като видѣлъ че княза отъ другия брѣгъ на рѣката го вика, неискалъ да са посрами като са покаже страховитъ отъ водата, и като направилъ, тѣй да кажемъ, едно послѣдно усилие, осмѣлилъ са да прѣгази и да мине на другата страна. Всичкитѣ които придружавали въ туй време негово величество са обрадвали, а освѣнъ туй и самъ монарха осѣтилъ нѣкакво си удоволствие въ туй преминувание.

Царевича братъ му, Иванъ Алексеевичъ, като узналъ за всичко туй слѣдъ нѣколко дни, призовалъ го при себе си въ селото Измаилово, дѣто имало нѣколко рѣки добри за кхпание. Той тайно заповѣдалъ на младитѣ си дворяни да отидатъ край рѣката и, като го видатъ че са разхожда съ царя, брата си, да започенатъ да са съблачатъ и борящецъ са да са тласкатъ единъ другъ въ водата. Всичко туй било изпълнено и при всичко че младия господаръ показвалъ крайно негодование, но пакъ гледалъ какъ младитѣ дворяни са кхпали и борили въ водата. Той привикналъ на всичко туй и започеналъ съ такъво равнодушие да ги гледа, щото и самъ са съгласилъ, по предложение на брата си, да са окхпе. Отъ тогазъ Петъръ съвършенно изгубилъ туй отвращение отъ водитѣ.